

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Ekologický právní servis, o. s., IČ: 653 41 490**, se sídlem Brno, Dvořákova 13, proti žalovanému: **Předseda vlády České republiky**, zastoupen na základě plné moci Mgr. Tomášem Chalupou, ministrem životního prostředí, se sídlem Praha 10, Vršovická 15, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou dne 21.8.2012 domáhal ochrany proti nečinnosti správního orgánu a žádal, aby soud uložil předsedovi vlády České republiky vydat rozhodnutí o rozkladu Ekologického právního servisu proti usnesení vlády České republiky č. 702 vydanému dne 21. září 2011 k „Žádosti o přidělení bezplatných povolenek pro využití k investicím do vybavení a modernizace infrastruktury a do čistých technologií a národní plán investic“, který byl předsedovi vlády České republiky dne 24.10.2011, a to do třiceti dnů od vydání tohoto rozsudku.

Žalobce mj. ve svém podání uváděl, že povolenky na emise skleníkových plynů a obchodování s nimi jsou ekonomické nástroje, které byly vytvořeny Evropskou unií za účelem naplnění závazku snížení emisí skleníkových plynů. systém obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů byl spuštěn na začátku roku 2005 na základě směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství a o změně směrnice Rady 96/61/ES, ve znění směrnice 2009/29/ES. Podle čl. 10c směrnice v novelizovaném znění

některé členské státy, jež jsou závislé na fosilních palivech, mají možnost výjimky z obecného pravidla dražby v sektoru výroby elektřiny (Polsko, Česká republika, Rumunsko, Bulharsko, Litva, Estonsko a Kypr) a mohou i po roce 2012 přidělovat část povolenek zdarma..

Česká republika transponovala možnost výjimky z pravidla dražeb povolenek od roku 2013 protiústavním přílepkem k zákonu č. 209/2009 Sb., kterým se mění zákon č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. Jako pátá část dotčeného zákona byl připojen nový § 10a zákona č. 695/2004 Sb., o podmínkách obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

Usnesení vlády České republiky č. 702 ze dne 21. září 2011 bylo vydáno dle platného znění ustanovení § 10a zákona č. 695/2004 Sb. a žalobce z toho dovozoval, že se jedná o výkon pravomoci orgánů státní správy při obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů, tedy jednu z oblastí veřejné správy. Z toho důvodu považoval citované usnesení vlády za rozhodnutí, proti němuž lze podat rozklad dle § 152 správního řádu. Žalobce dále uváděl, že se podáním ze dne 26.8.2011 přihlásil do řízení a v souladu s principy Aarhuské úmluvy i správního řádu mu vznikla aktivní procesní legitimace.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 26.10.2012 navrhl žalobu jako nedůvodnou odmítnout. Uvedl, že žalobce v inkriminované věci obdržel vyjádření ministra životního prostředí ze dne 21.11.2011 č.j. 85876/ENV/11, v němž mu bylo sděleno, že napadené usnesení vlády nebylo přijato postupem dle správního řádu a nelze proto proti němu podat rozklad.

K žádosti žalobce o opatření proti nečinnosti ze dne 20.1.2012 adresované předsedovi vlády, měl žalobce obdržet vyjádření vrchní ředitelky sekce kabinetu předsedy vlády, že napadené usnesení vlády nebylo přijato postupem dle správního řádu a nelze proto proti němu podat rozklad.

Městský soud v Praze rozhodnul ve věci bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaný se k výzvě dle § 51 odst. 1 soudního řádu správního nevyjádřili.

Městský soud v Praze posoudil věc takto :

Městský soud v Praze rozhodoval ve věci podle § 81 odst. 1 soudního řádu správního na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle čl. 67 odst. 1 Ústavy České republiky vláda je vrcholným orgánem výkonné moci.

Podle čl. 76 Ústavy České republiky vláda rozhoduje ve sboru. K přijetí usnesení vlády je třeba souhlasu nadpoloviční většiny všech jejích členů.

Podle § 21 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů, ministerstva se ve veškeré své činnosti řídí ústavními a ostatními zákony a usneseními vlády.

Ústavní soud ve svém nálezu Pl. ÚS 9/94 mj. uvedl, že je *conditio sine qua non* každé demokratické vlády, že rozhodování o řadě odborných otázek svěřuje svým členům a jejich úřadům, a to i z hlediska běžné a nutné dělby práce. Vláda je vrcholným orgánem výkonné moci (§ 67 odst. 1 Ústavy). Ostatní orgány výkonné moci jsou tak vládě přirozeně podřízeny. Ministerstva jsou vládou řízena nejen prostřednictvím právních předpisů jako obecně závazných normativních aktů, ale i prostřednictvím interních normativních instrukcí a individuálních aktů (§ 21 zákona č. 2/1969 Sb., podle kterého se ministerstva ve veškeré své činnosti řídí ústavními a ostatními zákony a usneseními vlády).

Usnesení vlády je tedy nutno vždy považovat za řídicí akt vrcholného orgánu moci výkonné, když především z díkce Ústavy jednoznačně vyplývá, že vláda je vrcholným orgánem moci výkonné. Usnesení vlády nemohou být a nejsou přijímána postupem dle správního řádu.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen "správní orgán").

Podle § 79 odst. 1 soudního řádu správního ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

V případě žaloby podané proti rozhodnutí vlády je tu tedy dán neodstranitelný nedostatek podmínek řízení k tomu, aby soud ve správním soudnictví mohl toto rozhodnutí přezkoumávat ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 soudního řádu správního.

V inkriminované věci je nesporné, že podaná žaloba není důvodná, neboť usnesení vlády není správním rozhodnutím. Natož aby proti němu bylo možno vést řízení o jeho přezkoumávání dle správního řádu. Koneckonců ustanovení § 152 odst. 1 správního řádu možnost takového přezkoumávání, jehož se svým podáním ze dne 24.10.2011, vůbec ani nepřipouští, když *expressis verbis* stanoví, že proti rozhodnutí, které vydal ústřední správní úřad, ministr, státní tajemník ministerstva, nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu v prvním stupni, lze podat rozklad.

Městský soud v Praze v inkriminované věci postupoval podle § 81 odst. 3 soudního řádu správního a žalobu zamítl, neboť žalovaný nemohl být v inkriminované věci činný,

neboť Ústava a příslušné zákony mu neumožňují o žádosti žalobce ze dne 24.10.2011 vydat rozhodnutí, a proto žaloba není důvodná.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. prosince 2012

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

**za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová**